

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/822/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4211207907
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4211207907.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľky: T. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. č. XX, XXX XX E., zastúpená: JUDr. Vladimír Lamačka ml., advokát so sídlom Hlavné nám. č. 7, 940 52 Nové Zámky, proti odporcovi: I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/X, XXX XX T., zastúpený: JUDr. Pavol Gráčik, advokát so sídlom Farská 40, 949 01 Nitra, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 27. mája 2014 č.k. 15C/31/2011-180, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Vo vyššie uvedenej právnej veci sa navrhovateľka domáhala voči odporcovi zaplatenia náhrady škody vo výške 20.000,- eur s príslušenstvom. V návrhu uviedla, že jej syn C. Q. zomrel dňa XX.XX.XXXX v dôsledku usmrtenia pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo v rovnaký deň v čase okolo 12,00 hod. v meste T. v križovatke cesta II/563 a miestnej komunikácie v km 18,850, kedy jej syn viedol bicykel zn. K. a odporca viedol motorové vozidlo zn. J. XXXL, EČ KN-XXXCF. Odporca svojim konaním, ktoré vyústilo inkriminovaného dňa do dopravnej nehody, v príčinnej súvislosti s ktorou zomrel jej syn, spôsobil škodu na zdraví aj nemajetkovú ujmu, ktorú si uplatňuje. V návrhu ďalej uviedla, že svoj nárok opiera o § 3 ods. 1, § 415, § 420 ods. 1, § 427 a § 444 Občianskeho zákonníka. Svoj návrh upresnila podaním doručeným súdu dňa 19.03.2012 tak, že zaplatenia uplatnenej sumy sa domáha podľa § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Zároveň návrh rozšírila o zaplatenie sumy 2.647,29 eura ako náhrady za výdavky spojené s pohrebom a zabezpečením hrobového miesta jej nebohého syna. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 26.04.2012 č.k. 15C/31/2011-74 zmenu návrhu pripustil.

Súd prvého stupňa vo veci po prvý krát rozhodol rozsudkom zo dňa 22.05.2012 č.k. 15C/31/2011-93, ktorým návrh na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur zamietol, odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke titulom náhrady škody sumu 1.211,05 eura a vo zvyšku návrh na náhradu škody zamietol. Následne uznesením zo dňa 01.08.2012 č.k. 15C/31/2011-109 zaviazal navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na náhradu škody vo výške 824,50 eura a uznesením zo dňa 01.08.2012 č.k. 15C/31/2011-111 zaviazal navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie vo výške 666,- eur. Uvedený rozsudok napadla odvolaním navrhovateľka v časti, ktorej bol návrh na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,-eur zamietnutý. Zároveň podala odvolanie aj voči uzneseniam, ktorými jej bola uložená povinnosť zaplatiť súdne poplatky. Odvolací súd uznesením zo dňa 13.03.2013 č.k. 25Co/280/2012-129, 25Co/91/2013, 25Co/92/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh navrhovateľky na zaplatenie sumy 20.000,- eur ako náhrady nemajetkovej ujmy a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania účastníkov zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň zrušil aj obidve napadnuté uznesenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci bolo preukázané, že neoprávneným konaním odporcu bolo trestným činom zasiahnuté do práva na život C. Q. dňa 06.05.2008, ako aj do práva na súkromie a rodinný život navrhovateľky. Zásah do práv navrhovateľky nastal momentom smrti jej syna a ktorého následky v podobe rôznej formy ujmy (šoku, traumy, smútku a straty zo spoločenstva s blízkou osobou) u

navrhovateľky stále pretrvávajú. Navrhovateľka mohla svoje právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 07.05.2008. Od tohto dátumu začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá by skončila 07.05.2011. Keďže posledný deň lehoty pripadol na sobotu, najbližší nasledujúci pracovný deň bol 09.05.2011 (podľa zák. č. 241/1993 Z.z. 08.05. je sviatok - Deň víťazstva, ktorý je dňom pracovného pokoja), čo je koniec premlčacej doby. Žalobný návrh došiel súdu 09.05.2011 v čase do uplynutia premlčacej doby. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav. Na jednej strane zaujal záver o nedostatku legitímácie navrhovateľky s tým, že zomrelý má syna. Pre toto konštatovanie však nemal vôbec zistené bezpečné podklady, ktorú skutočnosť treba objasniť. Poukázal na existujúce súdne rozhodnutia (najmä sp.zn. 5Cdo 265/2009 a sp.zn. 2Cdo 194/2011) a uviedol, že právo na ochranu osobnosti nie je len právom zákonom oprávnených osôb podľa § 15 OZ. Súd prvého stupňa svojim v poradí už druhým rozsudkom zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke titulom ochrany osobnosti náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10.000,- eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 a § 15 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že navrhovateľka je aktívne legitimovaná domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo/84/2011 zo dňa 13.10.2011, podľa ktorého nie je vylúčené, že tým istým konaním, ktorým bolo po smrti fyzickej osoby neoprávnené zasiahnuté do dôstojnosti zomrelého, došlo zároveň k zásahu aj do osobnosti pozostalej osoby. Podľa okolností, za ktorých k takému konaniu došlo, prichádza do úvahy tak možnosť tzv. postmortálnej právnej ochrany osobnosti zomrelého v zmysle ustanovenia § 15 Občianskeho zákonníka, ako aj možnosť ochrany osobnosti pozostalej osoby v zmysle z § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Poukázal na zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k záveru, že neoprávneným konaním odporcu bolo zasiahnuté do práva na súkromie a rodinný život navrhovateľky, ktorého následky v podobe v citovej ujmy pretrvávajú. Navrhovateľka sa s touto situáciou dodnes nedokázala vnútorne vysporiadať, dôkazom čoho sú aj jej pocity smútku a plaču v priebehu pojednávania. Konštatoval, že k zásahu do osobnostného práva navrhovateľky došlo tak, že bola narušená celistvosť jej rodiny a bolo zasiahnuté do jej súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, ochudobnenie navrhovateľky v citovej oblasti je nenapraviteľné. Navrhovateľka v dôsledku dopravnej nehody dňa 06.05.2008 prišla o svojho syna, pričom nehodu, podľa záveru súdov, zavinil odporca. Od dopravnej nehody uplynulo už 6 rokov, ale navrhovateľka sa so stratou svojho syna dodnes nevysporiadala. Mal za preukázané, že navrhovateľka bola na svojho syna citovo naviazaná, odkázaná na jeho pomoc. V čase dopravnej nehody bol jej syn zasnúbený a plánoval si založiť rodinu. Prišla o narodenie vnúčat a s tým spojených radostí, rodinnej pohody a rodinných perspektív. Bol narušený ďalší vývin jej rodiny v línii syna. Jedná sa o trvalé a neodstrániteľné následky. Uzavrel, že zo strany odporcu sa jednalo o zásah do práva navrhovateľky na ochranu jej osobnosti spôsobený ťažkou ujmom na zdraví s následkom smrti jej blízkej osoby. Odporca sa navrhovateľke ospravedlnil až počas predmetného konania na odporúčenie jeho právneho zástupcu. Dospel k záveru, že vzhľadom na následok neoprávneného zásahu je namieste tento kompenzovať primeranou náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorej výšku určil sumou 10.000,- eur. Zároveň podľa § 142 ods. 3 OSP zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke trovy právneho zastúpenia v sume 2.218,33 eura. Podľa § 4 ods. 2 písm. ch) zákona č. 71/1992 Zb. odporcu zaviazal zaplatiť titulom súdneho poplatku za návrh sumu 438,50 eura na účet okresného súdu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie odporca z dôvodu nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) OSP a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby napádané rozhodnutie zmenil tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietne. Namietal, že navrhovateľka si žalobou uplatnila nárok, ktorý podľa skutkového aj právneho opisu v samotnej žalobe nemožno za žiadnych okolností kvalifikovať ako nemajetkovú ujmu, keď ani okrajovo nespomenula žiaden zásah, ktorý by utrpela jej osobnosť, resp. rodinný život, príp. iná zložka jej osobnosti v zmysle ustanovení § 11 až § 16 Občianskeho zákonníka a neuviedla žiaden jeho zásah do jej osobnostnej sféry. Poukázal na to, že navrhovateľka sama svojim podaním zo dňa 19.03.2012 pristúpila k zmene návrhu v tom rozsahu, že si začala uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy a skutkovo doplnila žalobu tým spôsobom, že uviedla, že spôsobenie smrti jej syna pri dopravnej nehode jej spôsobilo zásah do jej osobnostných práv v rovine jej rodinného života, na základe ktorého súd prvého stupňa pripustil zmenu návrhu. Uviedol, že zmena konania je procesný inštitút majúci aj hmotnoprávne následky a existencia rozhodnutia prvostupňového súdu už sama o sebe znamená, že v konaní došlo k zmene návrhu a nielen k zmene právnej kvalifikácie, čo vyplýva zo súvisiaceho doktrinálneho výkladu a rozhodovacej praxe. Uviedol, že v čase uplatnenia zmeneného návrhu (19.03.2012), ktorý sa týkal uplatnenia nároku na

nemajetkovú ujmu, bol nárok navrhovateľky už premlčaný. V doterajšom konaní bola jeho námietka premlčania posudzovaná len vo vzťahu k podaniu žaloby (09.05.2011) a nie vo vzťahu k jej zmene (19.03.2012). Namietal postup súdu prvého stupňa, ktorým zamietol jeho návrh na spojenie vecí s konaním vedeným na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 10C/117/2014, v ktorom sa domáha zaplata sumy zodpovedajúcej prípadnému priznanému nároku z povinného zmluvného poistenia a poukázal na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 22/12 zo dňa 24.10.2013 (T. Y. proti O. G., J. Y.). Ďalej namietal postup súdu prvého stupňa, ktorým zamietol jeho návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania (právnych zástupcov poisťovne), pričom uvedené rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo vyhotovené písomne, nebolo mu (jeho právnomu zástupcovi) doručené a nebola mu poskytnutá lehota na podanie odvolania, hoci je odvolanie prípustné. Namietal ďalej, že súd pri určení výšky náhrady nemateriálnej ujmy nevzal do úvahy, akým spôsobom došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky. Poukázal na skutočnosť, že pre rozhodnutie súdu nie je záväzná celé rozhodnutie vydané v trestnom konaní, ale len jeho výroková časť. V súvisiacom trestnom konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp.zn. 5To/9/2011 bol vydaný dňa 12.05.2011 rozsudok, ktorým bol uznaný vinným zo spôsobenia smrti inému z nedbanlivosti, nie úmyselne, trest za to mu bol uložený v rozsahu 2 roky podmienene so skúšobnou dobou tri roky. V žiadnej výrokovej časti rozhodnutia nie je konštatované, že by dopravnú nehodu, pri ktorej zomrel syn navrhovateľky, zavinil výlučne on, práve naopak. V tejto súvislosti poukázal na obsah trestného spisu a doplnenie č. 1 znaleckého posudku č. 74/2008. Namietal tiež nesprávne rozhodnutie o trovách konania, ktoré spočívalo v nesprávnej aplikácii ust. § 10 ods. 1, pričom správne malo byť aplikované ust. § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Navrhovateľka sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušiť a vec mu podľa § 221 ods. 2 OSP vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Predmetom konania v danej veci je nárok navrhovateľky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej porušením práva navrhovateľky na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľka už v podanom návrhu poukázala na to, že jej syn C. Q., narodený XX.XX.XXXX, zomrel dňa XX.XX.XXXX v dôsledku usmrtenia pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo v rovnaký deň v čase okolo 12.00 hod. v meste T. v križovatke cesta II/563 a miestnej komunikácie v km 18,850, kedy jej syn viedol bicykel zn. K. a odporca viedol motorové vozidlo zn. J. XXXL EČ KN-XXX CF. Rovnako už v návrhu tvrdila, že odporca svojimi konaniami, ktoré vyústilo inkriminovaného dňa do dopravnej nehody, v príčinnej súvislosti s ktorou zomrel jej syn, spôsobil škodu na zdraví aj nemajetkovú ujmu, ktorú si uplatňuje.

Zo zisteného skutkového stavu pripojeným spisom Okresného súdu Komárno sp.zn. 2T/86/2009 vyplýva, že odporca bol rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 12.05.2011 č.k. 5To/9/2011, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 13.12.2010 sp.zn. 2T/86/2009, uznaný vinným, že dňa 06.05.2008 riadil osobné motorové vozidlo zn. J. XXXL EČ KN-XXX CF, pričom v meste T. v križovatke cesta II/563 a miestnej komunikácie počas predchádzania zákonom nedovolenou rýchlosťou narazil do ľavej časti zadného kolesa už odbáčajúceho cyklistu C. Q., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v dôsledku zrážky utrpel zranenia, ktorým na mieste podľahol, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania spočívajúcim v porušení dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, tým spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona a za to mu bol uložený trest odňatia slobody dva roky, ktorý bol podmienene odložený s určenou skúšobnou dobou na tri roky, zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na päť rokov a nahradiť poškodenej T. Q. škodu vo výške 164,64 eura, pričom uvedená poškodená bola so zvyškom uplatneného nároku odkázaná na občianske súdne konanie. Rozsudok Krajského súdu v Nitre nadobudol právoplatnosť dňa 12.05.2011.

Za uvedených okolností, keď trestné konanie voči odporcovi bolo právoplatne skončené a odporca bol uznaný vinným za to, že spôsobil smrť synovi navrhovateľky, a po vrátení veci odvolacím súdom po prvom rozhodnutí, bolo úlohou súdu prvého stupňa zamerať sa na rozhodujúce skutočnosti zásadne pre vecné rozhodnutie vo veci. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa však vyplýva, že tento predmetnú úlohu splnil nedostatočne.

Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou uvedeného práva je i právo na súkromie a rodinný život, ktoré v sebe zahŕňa tiež právo fyzickej osoby na spolužitie s ďalšími osobami, predovšetkým s členmi rodiny a právo na vytváranie a rozvíjanie rodinných vzťahov. Zásah do práva na ochranu osobnosti môže byť spôsobený len konaním, ktoré je neoprávnené a je objektívne spôsobilé negatívne pôsobiť na práva na ochranu osobnosti. Medzi neoprávneným zásahom a poškodením niektorého z osobnostných práv musí byť vzťah príčinnej súvislosti. Fyzická osoba má právo najmä domáhať sa, aby sa od neoprávnených zásahov upustilo a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) voči tomu, kto sa zásahu do jej práva na ochranu osobnosti dopustil. V prípade, ak by morálne zadosťučinenie nebolo postačujúce, zákon umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Predpokladom priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch je zistenie, že v konkrétnom prípade zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačuje, a to z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých konkrétnej fyzickej osobe najmä, ale nielen, vzhľadom na jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Iné dôvody pre rozhodnutie súdu o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch sú dôvody, ktoré svojou vážnosťou a obsahom sú porovnateľné s demonštratívne uvedenými dôvodmi v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (pokiaľ bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti), a ktoré musia byť v rozhodnutí súdu výslovne uvedené. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je síce predmetom voľného uváženia súdu, súd pritom však musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

V danej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že dňa 06.05.2008 došlo pri dopravnej nehode k usmrteniu syna navrhovateľky C. Q., za čo bol odporca uznaný vinným právoplatným rozhodnutím súdu. Ďalej zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že syn navrhovateľky mal v čase smrti 38 rokov, žil s priateľkou B. C. od roku 2001 v D., navrhovateľku navštevovali jeden krát mesačne a tiež u nej trávili dovolenky v trvaní jedného týždňa. C. Q. mal jedného syna C. Q. narodeného XX.XX.XXXX. Navrhovateľka žije v E. v rovnakom bytovom dome (len na inom poschodí) ako jej dcéra S. C. s rodinou, s ktorou je v častom kontakte.

Pokiaľ na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa rozhodol, že morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je v predmetnej veci postačujúce, keď odstránenie následkov nie je, vzhľadom na okolnosti, možné a morálne zadosťučinenie, napríklad ospravedlním sa, nie je primerané zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky, rozhodol tak na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Úmrtie blízkej osoby je za každých okolností traumatizujúcou skutočnosťou, ktorá má negatívny vplyv na pozostalých. Tento vplyv sa prejavuje u každej osoby rozdielne v závislosti od individuality jednotlivca, môže byť viditeľný navonok, ale aj skrytý vo vnútri. Každý človek smúti za svojimi blízkymi inak. Samotný smútok nad stratou zomrelej osoby je však sám osebe v prvom rade následkom straty blízkeho človeka. Ako už je vyššie uvedené, za zásah do práva na ochranu osobnosti v súvislosti s úmrtím blízkej osoby je potrebné považovať len taký zásah, ktorý poruší právo na rodinný život, právo spolužitia predovšetkým s členmi rodiny a právo na vytváranie a rozvíjanie rodinných vzťahov. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy, pokiaľ zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačuje z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov tohto zásahu.

Z vykonaného dokazovania zatiaľ nevyplývajú skutočnosti, ktoré by preukazovali, že zásah do práva navrhovateľky na ochranu osobnosti, konkrétne do jej práva na rodinný život, práva na spolužitie so zomrelým synom a práva na vytváranie a rozvíjanie rodinných vzťahov bolo porušené tak intenzívnym spôsobom, ako to má na mysli ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo preukázané, či navrhovateľka bola odkázaná na starostlivosť svojho syna, jeho pomoc, či už finančnú alebo osobnú, či intenzita osobných kontaktov medzi navrhovateľkou a jej synom bola takého charakteru, že ich strata

spôsobila úplné zrútenie spôsobu života navrhovateľky. K pretrvávajúcej traume navrhovateľky nie je z vykonaného dokazovania zrejmé, či z tohto dôvodu navštevuje odborného lekára a užíva nejaké lieky. Ďalej v konaní nebolo preukázané, aké vzťahy boli a sú medzi navrhovateľkou a jej dcérou, ktorá aj s rodinou býva v tom istom dome ako navrhovateľka, či sú medzi nimi intenzívne rodinné vzťahy a či dcéra a členovia jej rodiny navrhovateľke pomáhajú, stretávajú sa s ňou, zaujímajú sa o ňu. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že tvrdenie navrhovateľky, podľa ktorého smrťou syna prišla o pokračovanie v línii syna narodením vnúčat, nie je pravdivé, nakoľko v konaní bolo preukázané, že navrhovateľka má zo strany zomrelého syna jedného vnuka C., pričom k tejto skutočnosti, okrem jeho existencie, nebolo vykonané žiadne iné dokazovanie, ktoré by svedčilo udržiavaniu nejakých vzťahov medzi navrhovateľkou a jej vnukom, či už osobných alebo písomných, prejavov záujmu o vnuka, o jeho vzdelávanie, prácu, plány do budúcnosti, a naopak prejavov záujmu vnuka o navrhovateľku.

Reagujúc na námietku premlčania opakovane uplatnenú odporcom v podanom odvolaní, odvolací súd dodáva, že navrhovateľka si návrhom podaným na súd uplatnila nárok na zaplatenie sumy 20.000,-eur, pričom popísala skutkové okolnosti, týkajúce sa dopravnej nehody, pri ktorej zomrel jej syn C. Q.. Bez ohľadu na skutočnosť, že v návrhu uviedla ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa zodpovednosti za škodu, jej nárok bol uplatnený dňa 09.05.2011 podaním návrhu na súd, teda pred uplynutím premlčacej lehoty. V tomto smere zostáva nemenný právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení zo dňa 13.03.2013 č.k. 25Co/280/2012-129, 25Co/91/2013, 25Co/92/2013, podľa ktorého nárok navrhovateľky premlčaný nie je. K nemu odvolací súd osobitne poukazuje na to, že zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva povinnosť navrhovateľa právne kvalifikovať uplatnený nárok.

Na základe vyššie uvedeného odvolací rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Súd prvého stupňa v prvom rade vyhotoví písomne uznesenie z č.l. 173 a doručí ho účastníkom konania, resp. ich právnym zástupcom. V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvého stupňa zaoberať sa dôvodnosťou uplatneného nároku navrhovateľky voči odporcovi na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z hľadiska podmienok upravených v ust. § 13 Občianskeho zákonníka a z hľadiska vyššie uvedených skutočností, zodpovedať všetky právne a skutkovo významné otázky, v potrebnom rozsahu doplniť dokazovanie, jeho výsledky riadne vyhodnotiť a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite, v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP, odôvodniť.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa zároveň rozhodne o trovách odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.